

Do čínského vnitrozemí za sušenými krysy a netopýry

LABUŽNÍK

O Číně jsem v roce 2009 nevěděl téměř nic. Při své první návštěvě Číny jsem přiletěl do města Kuej-lin. Přicestoval jsem však z ultramoderního Hongkongu do úplně jiného světa.

TEXT PETR DZINGEL • FOTO ARCHIV AUTORA

Okolí městečka Jang-šuo přímo vybízí k nádherným výletům po hornaté krajině, kde se na kaskádových políčkách vybudovaných před mnoha staletími pěstuje rýže tradičním způsobem.

Polorozpadlá kuchyňka

Když jsem se plavil po řece Li do městečka Jang-šuo, šéf lodě nás musel „vyhodit“ u břehu jedné vesničky, kterou jsme museli projít a na druhé konci zase nasednout. Celá tato eskapáda byla proto, že byla neděle a průvodci nesměli v neděli pracovat. Prý by nás někdo z vesnice mohl napráskat a on by z toho měl problémy. A tak jsme se během této neplánované procházky dostali skrze vesničku k jednomu chlápku, který si nás hned odchytil na malé polní cestičce a nabídl nám, že nám uvaří. Kuchyni bych to však nenazval – byla to polorozpadlá rezavá bouda, kde byla plynová bomba, pánve wok, hadice na omytí surovin a v rohu matrace a oblečení – bylo jasné, že tam i bydlí. Uvařil nám ale směsky z masa se zeleninou a rýží, které mi vyrazily dech, chutnalo to božsky!

Přítel kormorán

Řeka Li poskytuje místním zásadní formu obživy. Je zde mnoho sladkovodních ryb, nejoblíbenější je kapr. Místní je loví desítky let tak, že mají vycvičené kormorány, kterým podvážou krky a pustí je do vody lovit. Oni rybu uloví, ale nespoknou, tu jim rybáři vyndají z krku. Jak jednoduché...

Už při přistání to na mě dýchlo pověstnou čínskou masivností. Vše bylo obří a naddimenzované. V letištní hale přibližně pro dvacet tisíc lidí nás bylo asi deset. Přišli jsme se ženou a synem před kontrolní pasové budky, ale nikdo nikde. Během deseti minut se začal zpoza rohu ozývat zvuk, který postupně zesiloval. Po chvíli se vynořila jednotka pochodujících vojáků, kteří se za hlasitého pokřiku seřadili do formace před jednou z kontrolních budek a asi třikrát s hlasitým pokřikem zasalutovali. Vtom se za nimi vynořil úředník, který vlezl do budky, v tichosti se usadil a počkal, až vojáci zopakují svůj pompézní výstup, tentokrát čelem vzad. Následovalo klasické zdržování a nepochopení našich jmen v pase, a sice, jak se můžou dva lidi (otec a syn) jmenovat stejně.

Kuej-lin se nachází v jižní Číně, rozkládá se na břehu řeky Li a má něco přes pět milionů obyvatel, což je na čínské poměry docela málo.

Po ubytování v hotelu následuje klasická obhlídka – parky, jezírka, pár restaurací a také místní škola umění, odkud si odvážím dva uhrančivé obrazy čínských malířů a zjišťuji, že je to jedna z mála čínských certifikovaných škol, kde vyučují skuteční velmistři. A to jak klasickou malbu a kaligrafii, tak filozofii a historii tohoto umění. Obrazy na plátno však malují pouze mistři a jsou určeny na prodej čínské smetánce. Jak nám jeden z nich sdělil, ceny nejsou pevně dány a záleží to na možnostech a přístupu kupujících. Výdělek slouží čistě na provoz školy.

Cena mých dvou kousků odpovídala přibližně sto tisícům korun. To bylo nad mé možnosti a po krátké diskusi jsme se k oboustranné spokojenosti shodli na dvaceti tisících. Já dostal krásná pouzdra, certifikát i s královskou pečeti a mistři dostali fotku s obřím Petrem z Česko-Slovenska. Jejich bratrské země, jak sami říkali.

Další den jsme se vydali lodí po řece Li do městečka Jang-šuo. Za patnáct let cestování po Asii považují tento trip za vrchol mých cestovatelských prožitků. Zkuste si vyhledat pár fotek tohoto města a řeky Li, ať pochopíte, o čem píšu. Slovy se to těžko popisuje, taháte z rukávu esa, jako „neskutečné, nádherné, dechberoucí, kouzelné, romantické a nezapomenutelné...“ Samotní Číňané nazývají tuto krajinu nejkrásnějším místem na světě. Plavil jsem se lodí několik hodin mezi masivními vápencovými skalami, trčícími jako nějaké velbloudí hrby v celé krajině, kam jen oko dohlédne. Byl to opravdu mazec. Ty scenérie jsou fakt jedinečné, nikde jinde jsem nic podobného neviděl. Dokázal bych tam prosedět hodiny a jen se na to dívat.

Během plavby jsem poprvé zakusil čínskou verzi společného oběda. Asi deset lidí sedělo u jednoho velkého kulatého stolu. Obsluha vyrovnala na

každý stůl přibližně osm velkých mís s pokrmů a hostina začala. Menu obsahovalo pečenou kachnu ve sladké omáčce, misu napařovaného tofu v lahodném sosíku, ostrý okurkový salát s pálivým sečuánským olejem, kořeněnou směs z hub, výhonky mungo se zeleninou a oříšky, vepřový bůček s božskou švestkovou omáčkou... Bylo to fakt skvělé. Ty jídla vypadají tak jednoduše, někdy i fádne, ale chuť vás vždy ohromí. Chlapi si u jídla pokuřovali, mlaskali a krkali, což je běžným zvykem u každého jídla v Číně. Někdy i hlasitě upšouknutí. Fakt!

Neustále mi poklonkovali s tím, že mám dobrý vlaš, a šoupali do mě jednoho panáka za druhým. Místní ananasová pálenka ve stylu naší slivovice chutnala skvěle. Když už byla nálada veselejší, vytáhli mě k loďnímu baru, kde byly velké skleněné nádoby plné různých plazů. Z tradice a úcty jsem byl „donucen“ si vybrat a ochutnat panáka. Volba padla na hadí těla. No... chutnalo to příšerně. Ale ten jásot a křik, když jsem to zvládl.

Asi po třech hodinách plavby jsme zastavili v cíli naší cesty, malém městečku Jang-šuo. Uličky byly narvané turisty, ale těmi čínskými, nás ostatních bylo jen pomálu. Ve větší části města byly noční trhy, na kterých jste si mohli koupit lokální street food – grilované říční ryby, pálivé směsky z kapra, který byl v této oblasti hodně populární, všechny možné čínské saláty osmažené na česneku a chilli s ústřicovou omáčkou nebo dobrůtky v podobě grilovaných hub, které vám dodili do sladce kořeněného sosíku, což chutnalo fakt luxusně. Nebo tam prodávali i malé grilované ptáčky, dokonce i s hlavíčkama, kteří byli napíchaní na špejlích, a dali vám k nim sladkou omáčku k namáčení. Koupil jsem si to spíš ze zvědavosti, tehdy to pro nás byla naprostá

Městečko Jang-šuo se nachází uprostřed malebné krajiny tvořené vápencovými homolemi, které jsou rozptýlené po celém území této oblasti. Jedinou atmosféru nenarušují ani turisté, kteří místo pro jeho unikátní prostředí hojně navštěvují.

Mezi fanoušky taneční hudby je znám pod uměleckým jménem DJ Džejár

Už od poloviny 90. let se věnuje DJingu a produkci hudebních a kulturních festivalů.

Je majitelem eventové agentury www.dcpromo.cz.

Kromě hudby miluje cestování, vaření, objevování lokálních chutí a kombinování tradičních receptur s novými prvky. Nejbliž jeho srdci je Asie a vše s ní spojené.

Jak sám Petr dodává: „Východní filozofie mi obecně změnila život k lepšímu a dala mi pochopit a objevit zcela jiné postoje, než jakými jsem byl naprogramován od svého dětství. Cestopis Východní přísliby vám nabídne prožitek z mých cest po Asii, kde jsem od roku 2008 pravidelně objevoval tajemství Východu, kulturu stravování, lokální kuchyni, street food, duchovní pohled na svět i jednotlivce. Objevil jsem pro sebe neznámý, ale úžasný svět. A jsem nadšený, že ho mohu sdílet s vámi.“

Sledovat ho můžete na sociálních sítích a webu vychodniprisliby.cz.

Nejdelší vlasy na světě

V oblasti Jang-šuo je malá vesnice, kde žijí domorodé kmeny, jejichž ženy mají nejdelší vlasy na světě. Tato tradice dodržují stovky let, vlasy dosahují délky až dvou metrů a ostříhat si je mohou jen jednou za život, většinou do dvaceti let jejich života.

Tato rarita se stala součástí Guinnessovy knihy rekordů.

rarita. Chutnalo to jako kuře. Průměrná cena jídla na trhu se tehdy pohybovala do sta korun za porci.

Druhý den jsme se šli podívat na vyhlášená rýžová polička rozpínající se mezi horskými skalami. Bohužel však pršelo, téměř všude byla mlha, a tak jsme z legendárních nádherných výhledů na krajinu, které jsme viděli na fotkách, neměli vůbec nic.

Když jsme se po několikahodinovém výšlapu vydali zpět a došli až dolů, přestalo pršet, vysvitlo sluníčko a udělalo se krásně. Klasika. Když už jsme přicházeli k parkovišti, kde na nás čekal autobus, mýjeli jsme malý stánek, u kterého babička prodávala vysušené netopýry a krysy. Byl jsem z toho naprosto šokovaný! Vypadalo to fakt hnusně. Průvodce mi vysvětlil, že je to v této chudé oblasti pro místní lidi běžný způsob obživy, že kromě rýže a zeleniny prostě nic jiného nemají. V té době mi to přišlo naprosto nepochopitelný, byl jsem kluk z Evropy, co podruhé v životě vycestoval do Asie, a nechápal jsem ty kulturní rozdíly. Dnes už to vnímám jinak, ale stejně to bylo hustý.

Čína je pro mě osobně vždy obrovský zážitek. Upřímně musím říci, že lidé tam jsou hodní a v porovnání s naším světem nezkažení. Čína je obrovská, to ano, a i když jsem tam byl několikrát na mnoha místech, viděl jsem jen malý kousíček této země. Ale tam, kde jsem byl, tomu vždy tak bylo. Stále se jen smáli, byli milí, srdeční a vždy nápomocní. Na první dobrou to ucítíte.

Čína je sice svá, ale když nemáte předsudky a berete věci tak, jak jsou, je ve své přirozenosti nesmírně krásná a působivá. Mám rád tu lidskou obyčejnost, nádhernou krajinu a tu atmosféru, kterou tam můžete všude cítit. A naprosto zbožňuju jejich jídlo. Nedá se to se zbytkem Asie nijak srovnávat a stejně jako pro Japonsko zde platí přirovnání, že je to naprosto odlišný a jedinečný kus světa na této naší krásné planetě Zemi.

GASTRONOMICKÝ CESTOPIS